

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 5T/25/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119010618
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7119010618.5

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého, PhD. a sudcov JUDr. Mareka Dudíka a JUDr. Jána Slovinského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 3. júna 2021, v trestnej veci obžalovaného P. F. Š., trestne stíhaného pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 9. septembra 2020, sp. zn. 5T/25/2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 5T/25/2019 zo dňa 9. septembra 2020 bol obžalovaný P. F. Š., nar. XX. C. XXXX v Humennom, trvale bytom Humenné, D. XXXX/XX (ďalej len ako „obžalovaný“), podľa § 285 písm.b) Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I sp. zn. 1 Pv 53/2018 zo dňa 11.4.2019, podanej pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. pre skutok, ktorý mal obžalovaný spáchať tak, že :

na doposiaľ nezistenom mieste, v mesiaci júl 2017 vystupujúc pod menom Y. O., prostredníctvom sociálnej siete Facebook a jej stránky „Cestovanie bez cestoviek“ ponúkol dovolenku na Mallorcu v hoteli Condesa de la Bahia bez leteniek pre dve osoby, kde po telefonicknej a emailovej dohode mu F. P. uhradil na číslo účtu 26177485123/1100 dňa 7. júla 2017 sumu 300,- Eur a dňa 11. júla sumu 204,- Eur, pričom dovolenku nezabezpečil a peniaze nevrátil, čím takto poškodenému F. P., narodenému 19. decembra 1988, trvale bytom ulica Juhoslovenská číslo 5, spôsobil škodu v celkovej výške 504,- Eur, pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal okresný prokurátor dňa 9.9.2020 odvolanie, ktoré odôvodnil písomným podaním, doručeným okresnému súdu dňa 29.10.2020. Z obsahu písomného odôvodnenia odvolania vyplýva, že prokurátor s napadnutým rozsudkom sa nestotožňuje, obžalovaný síce poprel spáchanie skutku, pričom vypovedal, že poškodenému riadne vybavil pobyt, a to tak, že ho zarezervoval v ubytovacom zariadení, ktoré si poškodený vybral a na účet hotela poukázal aj finančnú čiastku. Okresný súd však podľa prokurátora nesplnil jeden zo základných pokynov odvolacieho súdu a to výsluchom obžalovaného nezistil, aký racionálny dôvod mal obžalovaný, že pri tejto svojej činnosti nevystupoval pod svojím pravým menom a výsluchom obžalovaného čo najpresnejšie neustálil, čo bolo obsahom záväzku obžalovaného v prospech poškodeného. Obžalovaný mal podľa odvolacieho súdu vysvetliť, ako mohol ponúkať tretinovú cenu za dané ubytovanie, ako fungoval jeho systém zliav, poprípade sprístupniť svoj účet na službe, vďaka ktorej mal takú vysokú zľavu v danom hoteli a na základe ním vypovedaných skutočností mal vysvetliť, ako mohol poškodenému hotel oznámiť takú vysokú cenu, keď podľa potvrdenia o rezervácii, hotel rezervoval na meno F. P. izbu na 7 noci po 72,- € už dňa 6.7.2017. Podľa názoru okresného prokurátora je absolútne nepostačujúce, v súvislosti s povinnosťou dopočuť obžalovaného, tvrdenie súdu, že sa nepodarilo opätovne vypočuť obžalovaného, a to s poukazom na skutočnosť, že tento sa dlhodobo zdržiava v zahraničí vo Francúzsku a pre opatrenia súvisiace so

širokým nebezpečne nákazlivej ľudskej choroby sa nemohol dostaviť na územie Slovenskej republiky, pretože nemožno na základe uvedených opatrení ignorovať nariadenie krajského súdu a rozhodnúť tak o vine resp. nevine obžalovaného. V takýchto prípadoch má súd možnosť postupovať podľa ustanovenia § 283 ods. 1 Tr. por., nehovoriac o tom, že ani po doplnenom dokazovaní výsluchom poškodeného, neboli odstránené všetky rozpory a nezrovnalosti v skutkových zisteniach.

Poškodený vo svojom doplňujúcom výsluchu uviedol, že obsahom záväzku obžalovaného vo vzťahu k jeho osobe bolo zabezpečenie ubytovania - mal mu rezervovať ubytovanie, ako aj stravu, a to všetko za sumu, ktorú zaplatil. Toto mala byť plná suma, nie záloha a obžalovaný sa zaviazal, že zabezpečí ubytovanie a stravu v danej cene, ktorú on zaplatil. Obžalovaný však nebol ochotný pristúpiť na video konferenčný hovor s poškodeným, kde by poškodenému ukázal prostredie systému ako funguje s tým, že je to jeho know-how. Neskôr po zaplatení volal poškodený do hotela, kde mu povedali, že bude potrebné zaplatiť 1.500,- €. Takýmto doplňujúcim výsluchom sa podľa prokurátora nepodarilo odstrániť hlavné a rozhodujúce rozpory a nezrovnalosti vo výpovedi obžalovaného, tak ako to nariadil krajský súd. Toto doplnenie výpovede poškodeného je v príkrom rozpore s tvrdením okresného súdu o nepreukázaní dostatočnej miery opatrnosti aj s ohľadom na vzdelanie poškodeného. Tento urobil všetko, čo v danom prípade bolo možné, aby si overil tvrdenia obžalovaného, avšak obžalovaný odmietol s ním na túto tému komunikovať. Okrem toho poškodený až po zaplatení požadovanej sumy obžalovanému, mohol v hotely zisťovať, či došlo k predmetnej rezervácii a či bola zaplatená nejaká suma. Z vykonaných dôkazov jednoznačne vyplýva, že obžalovaný sa skutku dopustil tak, ako je to uvedené v obžalobe. Obžalovaný je usvedčovaný jednak poškodeným, ale hlavne listinnými dôkazmi zabezpečenými v prípravnom konaní. Tieto výpovede a listinné dôkazy možno jednoznačne označiť za priame dôkazy, pretože jasne dokazujú ako a akým spôsobom sa predmetná udalosť odohrala. Skutočnosť, že obžalovaný nekonal v čestnom a poctivom smere potvrdzuje aj výpoveď poškodeného v tom smere, že obžalovaný sa predstavil pod menom Y. O..

Okresný prokurátor následne podáva právnu analýzu ustanovenia § 221 ods. 1 Tr. zák., kde rozoberá jednotlivé zákonné znaky skutkovej podstaty tohto prečinu a podáva ich výklad v súlade s trestnoprávnou teóriou a súdnou praxou. Po tejto analýze prechádza k vysvetleniu zásady prezumpcie nevinoty podľa § 2 ods. 4 Tr. por., pričom poukazuje aj na jej ústavnoprávne a medzinárodnoprávne zakotvenie. Zo zásady nevinoty potom následne vyvodzuje aj zásadu „in dubio pro reo“ a jej odraz pri konečnom rozhodovaní súdu vo veci samej. V tejto súvislosti poukazuje aj na problematiku predmetu samotného dokazovania a preukazovania rozhodujúcich skutočností, významných pre rozhodnutie o vine resp. o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 Tr. por.. Osobitnú pozornosť potom okresný prokurátor venuje aj jednotlivým oslobodzovacím dôvodom, ktoré tvoria obsahovú náplň citovaného ustanovenia. V ďalšej časti svojho odôvodnenia pristupuje k predmetnej veci a v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný na sociálnej sieti vystupoval pod nepravým menom ako „ O., čo podľa neho svedčí o nie úplne čistých úmysloch obžalovaného pri obchodovaní na tejto sociálnej sieti. Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov vyplýva, že obžalovaný za obdobný priestupok bol postihnutý už aj 24.1.2017 (žalovaný skutok sa mal stať v mesiaci júl 2017), kde mu bola uložená pokuta 30,- €. Za taký istý skutok bol na Okresnej prokuratúre Košice I s obžalovaným uzatvorený zmier dňa 20. februára 2018 za skutok z mája 2017. V neposlednom rade prokurátor zdôrazňuje, že peniaze nevrátil poškodenému obžalovaný, ale P. Š., a to až 12. novembra 2018, t.j. až po pol roku po vznesení obvinenia obžalovanému. Z uvedeného podľa okresného prokurátora nepochybne vyplýva, že obžalovaný v roku 2017 sa opakovane dopúšťal obdobných skutkov a viacerých poškodených uviedol do omylu v otázke splnenia svojich sľubov. Je teda nepochopiteľné, prečo súd práve v tomto prípade nevidí spáchanie prečinu podvodu zo strany obžalovaného. Skutková veta obžaloby obsahuje podľa názoru prokurátora všetky pojmové znaky trestného činu podvodu, tak ako to vyžaduje teória trestného práva. Pokiaľ okresný súd sa v odôvodnení svojho rozsudku odvoláva na zásadu prezumpcie nevinoty a dodržiavania obvyklej miery opatrnosti, ide o účelové posúdenie dôkazov s cieľom rozhodnúť podľa § 285 písm. b) Tr. por.. Všetky dôkazy, ktoré bolo možné zabezpečiť a ktoré v tomto konkrétnom prípade existujú boli orgánmi činnými v trestnom konaní zabezpečené. Preto konštatovanie, že skutok sa nestal je absolútne nesprávne, pretože aj súd konštatuje, že došlo k určitému konaniu a následku. Vyhodnotením všetkých získaných a v spise zhromaždených dôkazov, ako aj dôkazov zabezpečených na hlavných pojednávaníach jednotlivito a vo vzájomnom súhrne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. má prokurátor jednoznačne za to, že žalovaný trestný čin spáchal obžalovaný, a že sa stal tak, ako je to uvedené v obžalobnom návrhu. Z uvedeného teda vyplýva jednoznačný záver, že obžalovaný sa dopustil prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., a to po stránke objektívnej, ako aj subjektívnej.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti okresný prokurátor navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril aj obhajca obžalovaného, ktorý uviedol, že prokurátor vytýka konajúcemu súdu, že si súd nesplnil jeden zo základných pokynov, a to výsluchom obžalovaného zistiť ďalšie skutočnosti významné pre rozhodnutie vo veci samej. S týmito dôvodmi obhajca nesúhlasí, nakoľko obhajoba uviedla súdu, že odporučí obžalovanému využiť právo nevypovedať. Túto skutočnosť aj následne obhajca uviedol v podaní, odoslanom konajúcemu okresnému súdu deň pred hlavným pojednávaním vytýčeným na deň 9.9.2020. Obžalovaný by tak len realizoval svoje ústavné právo odoprieť vypovedať podľa čl. 50 ods. 4 ÚSR. Ani uznesenie krajského súdu nemôže, uložením pokynu vypočuť obžalovaného, pozbaviť obžalovaného práva nevypovedať. Je evidentné, že obžalovaný má právo odoprieť vypovedať a výkon tohto práva môže akoukoľvek formou oznámiť súdu, teda že odmieta vypovedať a ak nie sú žiadne návrhy na vykonávanie dokazovania, tak môže súd pristúpiť k záverečným rečiam a vyhlásiť rozsudok vo veci samej.

Pokiaľ ide o argument o nepreukázaní dostatočnej miery opatrnosti zo strany poškodeného obhajca uviedol, že štát môže požadovať pri vykonávaní majetkovej dispozícií určitú bežnú mieru opatrnosti z ich strany, ktorá zodpovedá bežnej miere nebezpečenstva, ktoré možno v tom ktorom prípade predvídať. Ak sa tak zo strany osoby, vykonávajúcej majetkovú dispozíciu, nestane a to aj napriek tomu, že bežnými prostriedkami mohla omyl zistiť, mala by takáto osoba niesť zodpovednosť za spôsobený následok primárne sama a mala by sa domáhať ochrany svojich práv cestou iných právnych prostriedkov ako trestného práva. Miera opatrnosti musí byť pritom odstupňovaná podľa konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu a podľa možnosti každej jednotlivej osoby uvádzanej do omylu. V podstate ide o zhodné kritéria, na ktorých je postavené nedbanlivostné zavinenie s tým, že toto zavinenie sa vzťahuje na osobu konajúcu v omyle, pričom všeobecná miera opatrnosti sa vyžaduje od každého rovnaká.

V súlade s uvedeným vyjadrením obhajca následne citoval rozhodnutie NS ČR sp. zn. 7 Tdo 486/2010 z 25. mája 2010. V zmysle uvedeného rozhodnutia potom obhajca tvrdí, že obvyklá miera opatrnosti u poškodeného v tejto trestnej veci je objektívna a subjektívna. Pokiaľ ide o objektívnu obvyklú mieru opatrnosti poškodeného, obhajca uvádza, že priemerný absolvent vysokej školy ekonomického smeru, musí disponovať jazykovými znalosťami aspoň jedného svetového jazyka, pričom priemerný absolvent s takouto jazykovou výbavou si vie vopred zistiť akékoľvek informácie o ubytovaní a hotely, ktorý plánuje obývať počas dovolenky, ktorú si plánuje.

Ďalšou nevyhnutnou výbavou takéhoto priemerného absolventa vysokej školy je aj technická zručnosť. Je nevyhnutné uviesť, že doba sa mení a nároky na priemerného človeka za kategorický zvyšujú, preto za tejto situácie, keď sám poškodený oslovil obžalovaného a po objednávke ubytovania zavolať na hotel, v ktorom mal byť ubytovaný, z čoho vyplýva, že vedel cudziu reč, je jasné, že poškodený mohol a mal vedieť, že ide do prípadného rizika a zlákala ho iba výhodná cena.

Pokiaľ ide o subjektívnu obvyklú mieru opatrnosti poškodeného, obhajca uvádza, že sám poškodený ju preukázal v tomto trestnom konaní, kedy až potom, ako odoslal finančné prostriedky obžalovanému, začal si zisťovať reálnosť danej ponuky a volal do hotela, pričom všetky tieto úkony realizoval sám. Prokurátorom nadmerne vyzdvihovaná skutočnosť, že obžalovaný vystupoval pod menom Y. O., je irelevantná. Omyl nenastal v tom, že by existovala iná osoba s menom a priezviskom Y. O., ktorá tiež ponúkala lacné ubytovanie v hoteli a poškodený sa pomýlil a obžalovaný úmyselne vystupoval pod menom a priezviskom inej osoby zneužívajúc jej postavenie aj renomé. To je podľa obhajcu podobné, ako podať trestné oznámenie na Q. Š. pre zrušenie koncertu, lebo vystupuje pod menom P. T..

V zmysle vyššie uvedených skutočností obhajca navrhol, aby súd odvolanie prokurátora zamietol v zmysle § 319 Tr. por..

Krajský súd na podklade podaného odvolania okresného prokurátora podľa § 317 ods.1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil nasledovné skutočnosti.

Daná trestná vec už raz bola predmetom odvolacieho konania, kedy odvolací súd na základe odvolania prokurátora, proti takisto oslobodzujúcemu rozsudku okresného súdu, ktorým bol obžalovaný pre daný skutok oslobodený spod obžaloby, ale z dôvodu § 285 písm.a) Tr. por., zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Dôvodom pre toto zrušenie predchádzajúceho rozhodnutia vo veci samej a vrátenia veci na prvý stupeň rozhodovania bolo, že odvolací súd vyhodnotil predchádzajúce dokazovanie ako nedostatočné pre jednoznačný záver o tom, či došlo resp. nedošlo k uvedeniu do omylu poškodeného. Okresný súd síce konštatoval, že z výpovedi obžalovaného a poškodeného zhodne vyplynulo, že k zarezervovaniu hotela došlo, avšak podľa názoru odvolacieho súdu, len samotné zarezervovanie hotela, bez ozrejmienia ďalších podstatných okolností prípadu nestačí na posúdenie, či obžalovaný vykonal to, k čomu sa poškodenému zaviazal resp. na posúdenie, či ho uviedol do omylu v nejakej podstatnej okolnosti. Z vykonaného dokazovania vyplynuli skutočnosti svedčiace v prospech, ako aj v neprospech obžalovaného, ktoré ostali bez ďalšieho vysvetlenia zo strany obžalovaného ako aj poškodeného, v dôsledku čoho sa predchádzajúce rozhodnutie okresného súdu javilo byť ako predčasné, založené na neúplných skutkových zisteniach, pričom prvostupňový súd sa dostatočne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Preto došlo k vráteniu veci na doplnenie dokazovania, pričom krajský súd pomenoval konkrétne skutkové nejasnosti, ktoré bolo potrebné v ďalšom procese dokazovania preukázať a preveriť doplnením dokazovania a to výsluchom poškodeného a najmä obžalovaného. Po vrátení veci okresný súd postupujúc v zmysle zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vypočul k daným okolnostiam poškodeného a chcel vypočuť aj obžalovaného, avšak tento prostredníctvom svojho obhajcu deklaroval využitie svojho práva odmietnuť vypovedať v ďalšom konaní. V dôsledku uvedeného, objektívne nebolo možné ozrejmiť tie skutočnosti, ktoré boli rozhodujúce pre posúdenie viny obžalovaného. Vzniknutý procesný stav nemožno v žiadnom prípade vyčítať okresnému súdu tak, ako to činí prokurátor. Je pravda, že obžalovaný pre svoj dlhodobý pobyt v cudzine sa osobne nezúčastnil konania pred súdom prvého stupňa, avšak jeho prejav vôle o využití jeho práva odmietnuť vypovedať, bol súdu tlmočený prostredníctvom jeho obhajcu, pričom je potrebné súhlasiť s obhajobou, že obžalovaný môže využiť toto svoje právo aj bez toho, aby musel prejaviť odmietnutie vypovedať osobne priamo pred súdom. Z pohľadu zásady hospodárnosti konania sa aj takáto forma realizácie daného práva na obhajobu, javí byť ako zákonne prípustná. Tým, že obžalovaný využil svoje právo a ďalej vo veci nevypovedal, nebolo jednoducho možné zistiť a rozptýliť všetky tie pochybnosti, ktoré podľa názoru súdu bránili vysloveniu viny obžalovaného v zmysle obžaloby a preto logicky nastal stav dôkaznej núdze, ktorý okresný súd nemal možnosť prekenuť vykonávaním iných dôkazov a preto uvedeným spôsobom nastolený dôkazný stav, okresný súd musel napokon nejako vyhodnotiť a vo veci rozhodnúť. Keďže konštatované skutkové pochybnosti sa nepodarilo žiadnym spôsobom ozrejmiť, konštatoval okresný súd veľmi správne stav dôkaznej núdze a s poukazom na zásadu prezumpcie neviny rozhodol v danej veci okresný súd napadnutým rozsudkom tak, že podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil obžalovaného spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom. S posúdením predmetnej dôkaznej situácie okresným súdom sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje, nezdieľa jedine úvahy okresného súdu o nezachovaní potrebnej miery opatrnosti zo strany poškodeného, ktorý vzhľadom na okolnosti daného prípadu, vykonal podľa názoru nadriadeného súdu všetko, čo bolo bežné a primerané obvyklej miere opatrnosti, pričom treba súhlasiť s tým, na čo poukázal aj okresný prokurátor, že až po zaplatení požadovanej sumy obžalovanému, mohol poškodený v hotely zisťovať, či došlo k predmetnej rezervácii a či bola zaplatená nejaká suma. V ostatnom okresný súd zistené skutkové okolnosti správne vyhodnotil a posúdil a s dôvodmi, na základe ktorých došlo k oslobodeniu obžalovaného sa v plnej miere odvolací súd stotožnil.

Krajský súd uzatvára, že v danej veci ostali neobjasnené také skutočnosti, viažuce sa k okolnostiam, ktoré nepochybne naznačovali veľmi dôvodné podozrenie z podvodného konania, avšak dané skutočnosti sa nepodarilo preukázať v celom rozsahu v dostatočnej kvalite, v dôsledku čoho ostali po kvalitatívnej stránke len v rovine dôvodnosti podozrenia a neprerástli do úrovne jednoznačne preukázanej viny. Neostávalo teda nič iné, len aplikáciou zásady „in dubio pro reo“ vyhodnotiť dané skutočnosti v prospech obžalovaného a dospieť k záveru, že neboli preukázané všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, v dôsledku čoho skutok nie je trestným činom.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.